

Voorwoord

Mijn speciale dank gaat uit naar:

Mijn peetoom Paul;

Bedankt voor je inspiratie. Toen jij je boek had geschreven, wist ik dat ik moest stoppen met dromen. Door jou heb ik dit boek niet laten liggen maar heb ik het aangepakt en afgemaakt. Zonder jou was het nooit zover gekomen, jij hebt me laten zien dat het mogelijk was!

De liefde van mijn leven, Melanie;

Dank speciaal voor jou. Voor de tijd die je me hebt gegeven wanneer ik weer eens op de vreemdste tijdstippen inspiratie had. Voor het nalezen en de vele tips en adviezen, en het altijd bereidwillige luisterend oor. En voor het allerbelangrijkste, dat je altijd in me bent blijven geloven!

Zijn lichaam deed vreselijk pijn. Elk ledemaat voelde zwaar aan, het leek alsof ze met ijzeren gewichten verzwaaard waren. Maar het was de pijn, en de vermoeidheid, die samen ervoor zorgden dat alle kracht en energie uit zijn lichaam verdwenen was. Iedere beweging veroorzaakte pijnlijke scheuten die hem door zijn hele lichaam lieten sidderen. Elke poging om vanuit zijn liggende positie rechtop te gaan zitten was mislukt. Alleen al de gedachte aan rechtop zitten bezorgden hem nu helse pijn, zijn lichaam was compleet leeg. De reserves waren opgebruikt bij de talloze pogingen zichzelf langs de muur met zijn rug omhoog te wrikken. Bij iedere poging was hij weer onderuit gevallen, met zijn gezicht hard tegen de houten vloer. Bij een van die pogingen was hij hard op zijn neus terecht gekomen, bij de hoeveelste poging dat was geweest kon hij zich niet meer herinneren. Hij was de tel al lang geleden kwijt geraakt. Hij proefde zijn eigen zoete bloed, dat langs zijn neus naar zijn mond liep, en vanaf daar in kleine dikke druppels een donkerrode vlek vormde op de houten vloer. Hij had het idee dat hij geen gevoel meer had in zijn handen, die voelden aan alsof ze een gevoelloos hulpmiddel waren die waren bevestigd aan zijn armen, alsof ze niet langer een deel uitmaakte van zijn lichaam.

En dat kwam niet alleen doordat zijn handen vreselijk strak aangetrokken waren en achter zijn rug vastgebonden zaten. Of de zware ketting die om zijn benen geketend zat, als een gevangene uit de middeleeuwen, vastgeketend en weggestopt ergens in een donkere kerker. Maar meer door zijn gehavende lichaam, dat zich probeerde te herstellen van het hoge aantal klappen dat het had moeten incasseren. Langzaam probeerde hij zijn ogen te openen, maar het zicht werd hem ontnomen door de blinddoek die strak om zijn hoofd gewikkeld zat. Hij vroeg zich af of de ketting om zijn benen ergens aan bevestigd was, of dat het slechts een middel was om zijn benen vast te binden, bij gebrek aan touw. Met deze ketting zou lopen toch onmogelijk zijn dacht hij in zichzelf. Hij wist dat het inmiddels ochtend moest zijn, want hij voelde warme zonnestralen op zijn ontblote armen. Het was een vreselijke nacht geweest, uit pure vermoeidheid was hij uiteindelijk even in slaap gevallen, maar lang had het nooit kunnen zijn. Hij vroeg zich af waarvoor hij nog nodig was, ze hadden hun doel immers al bereikt. Ze hadden hem nu toch niet meer nodig. Hij werd uit zijn gedachten verschrokken door het geluid van fluitende vogels. Dat moest betekenen dat hij in ieder geval in de buurt van

natuurgebied was. Hij herinnerde zich dat de rit achter in de auto een hele tijd geduurd had, of juist niet. Hij had totaal geen besef meer van de tijd, minuten leken wel een eeuwigheid te duren Plotseling stierf het geluid van fluitende vogels langzaam weg, een zwaar en herhalend ritme had hun verjaagd, voetstappen. Zware voetstappen die in een rustig tempo voortbewogen. Zou er iemand komen? Zou er iemand in de buurt zijn die hem kwam bevrijden? Was alles dan nou eindelijk voorbij? Nog voordat zijn gedachten verder konden afdwalen hoorde hij het geluid van een deur, hij hoorde nu duidelijk de voetstappen op de zwaar krakende houten vloer in een van de vertrekken rond hem heen. Het duurde even en toen hoorde hij het slot openen, hij voelde een korte koude bries toen de deur werd geopend. Hij voelde de stevige armen onder zijn oksels terwijl hij in één ruk werd omhoog getrokken. Nog voordat hij zijn mond had kunnen openen sprak een duidelijke stem; “zwijg”. Hij werd hardhandig meegesleept naar een andere kamer, hij voelde hoe zijn voeten over een drempel werden getrokken. De zware ketting maakte een krassend geluid op de houten vloer. Het was een angstaanjagend geluid dat hem de koude rillingen bezorgde. Plots werd hij neergezet op een stoel, met dezelfde kracht en snelheid waarmee hij daarnet ook omhooggetrokken was. Hij voelde hoe iemand zijn handen achter de houten stoel met een touw strak vastbond. Vervolgens werd er hard getrokken aan de ijzeren ketting om zijn benen, wat een snijdend en brandend gevoel in zijn enkels tot gevolg had. “Maak je geen zorgen, vanavond slaap je in je eigen bed”. Het geluid kwam van voren, waaruit hij afleidde dat zijn ontvoerder inmiddels voor hem was gaan staan. “Ik heb het telefoontje al gepleegd, binnen een half uur zijn ze hier” zei hij. “Zo meteen doe ik je blinddoek af, daarbij tel je tot tien, en je houdt je je ogen gesloten!” zei de onbekende man terwijl hij zijn toch al zo duidelijk aanwezige stem zwaar verhef. “Begrepen?” Voorzichtig knikte hij zijn zwaar kloppende hoofd op en neer. “ik hoor niets!”. ‘J-j-ja’ stamelde hij zachtjes, en hij beseft hoe droog zijn mond was. “Doe je dat niet, dan zul je onder de grond slapen vannacht!” Schreeuwde zijn ontvoerder nu. “Tel!” beval hij, met het ontzag van een leger officier in zijn zware stem. tien, negen, acht, zeven, ‘ hij hoorde de zware deur dichtslaan, gevolgd door zware voetstappen haastig wegliepen’ zes, vijf, vier‘ hij hoorde het geluid van een startende motor, en daarna het geluid van krakende takken en piepende banden die in een rot vaart wegreden ‘drie’.

En hij opende zijn ogen, eventjes was hij bang dat het laatste wat hij zou zien een felle lichtflits was uit de loop van een pistool, gevolgd door de daarbij horende harde knal. Daarna zou eeuwige rust op hem wachten. Een idee dat normaal beangstigend zou zijn, maar nu zou hij daar vrede mee kunnen hebben. Er gebeurde echter niks, het felle zonlicht scheen in zijn ogen, en hij moest een aantal keer knipperen om zijn ogen aan het plotselinge licht te laten wennen na een lange nacht gehuld te zijn in pure duisternis. Hij keek om zich heen, het gehele gebouw was van hout, de muur bestond uit houten ronde pilaren, het leek wel op een soort blokhut. Er was een klein raampje, naast de grote houten deur, die zo te zien met een stevig slot vergrendeld was. Hij keek naar zijn eigen lichaam vastgebonden aan de stoel, en zag de blauwe en donkerpaarse plekken en bulten verspreid over zijn armen en benen. Naast hem was een kleine houten tafel, daarnaast was de kamer compleet leeg, alleen hij, de stoel en een tafel. Hij liet zijn blik over de tafel glijden, daar lag een vel wit papier, met een zwart schrift, niet handgeschreven, maar uitgewerkt op een computer of type machine. Hoe lang zou het in godsnaam nog duren voordat er eindelijk iemand kwam die hem zou bevrijden uit deze nachtmerrie?.

Hoofdstuk 1.

Het was half vijf in de ochtend. Theo schrok wakker van zijn mobiel die voor de zoveelste keer overging, het was nu het negeren niet meer waard. Hij keek op het scherm en zag dat het Ella was, een van zijn vrouwelijke collega's op het bureau. Geïrriteerd nam hij op "je kunt maar beter een goede reden hebben om mij zo vroeg te bellen, je weet hoe ik ben met ochtenden..." Na een korte stilte aan de andere kant van de lijn haakte Ella meteen scherp in "of dit een goede reden is moet je zelf beoordelen, maar ik denk dat ik iets heb wat je aandacht zeker zal trekken" zei ze. Ze kon het niet laten om haar zin af te sluiten met een klein flauw lachje op het eind. Verdomme, dacht Theo, ze moet ook altijd iets hebben om iemand mee te plagen. Op de meeste momenten was dat een eigenschap die Theo zelf niet kon waarderen, hij was meer het nuchtere type van zijn team. Old school, zoals de andere vaak zeiden. Maar aan de andere kant wist hij ook dat een type als Ella een situatie met haar humeur en plagende manier goed kon openbreken. Daarom kon hij ook niet langer boos of humeurig zijn. "Nou, make my day meid..." "Oké, komt ie, we hebben een brief ontvangen hier op het bureau. Geschreven op een ouderwetse typemachine aan het lettertype en de inkt te zien. " Theo onderbrak haar "en dan noemen ze mij old school, maar goed, een brief op zichzelf is nog niet erg boeiend..." Nog voordat hij had kunnen uitspreken wat hij eigenlijk wilde gaan zeggen was Ella hem zoals altijd weer voor. "Nee precies, maar het feit dat de schrijver beweerd dat hij Mahmoet Albeira van de SD (de Sociaal Democraten) heeft ontvoerd lijkt me dan toch wel weer boeiend..."

".....Theo? Ben je er nog?" ... Theo struikelde over de spijkerbroek die hij met één hand probeerde aan te trekken, terwijl hij in zijn andere hand nog zijn mobiel vasthield... "hmpff, ja ik ben er over tien minuten!" "Oke ik zet koffie" Was wat Ella nog zei, maar ze hoorde al dat haar goede daad van deze vroege dag voor dovemans oren bestemd was. Theo had al opgehangen. Het waren momenten als deze dat ze het gevoel had dat haar oude zakelijke baas haar niet genoeg waardering gaf. Ze had een nachtdienst gedraaid maar in plaats van naar huis te gaan nog de moeite genomen om de post van haar

afdeling door te nemen, toen het postvak leeg was en ze naar de uitgang liep, had ze de brief gevonden. Meteen na het lezen had ze Theo gebeld, en nu bood ze zelfs aan om te blijven en koffie te zetten, en dan was hij nog net zo koud en zakelijk als altijd. Hij wist toch dat ze nachtdienst had gedraaid, maar goed. Nu had ze nog tien minuten de tijd om te bedenken hoe ze hem duidelijk kon maken dat het tijd werd dat haar harde werken en goede bedoelingen van de laatste tijd wel eens gewaardeerd mochten worden.

Theo pakte een overhemd van de grote hoop kleren in de hoek van de slaapkamer. Zijn vrouw had een hekel gehad aan zijn slordigheid. Hij zelf kon zich daar niet aan storen, wanneer zijn kleren echt te erg stonken of te gekreukt waren dan was het gewoon tijd voor de wasmachine. Wasmanden dacht hij, overbodige rotzooi. Hij kon wel niet ontkennen dat sinds hij alleen was zijn slordigheid wel erger geworden was, om over zijn persoonlijke verzorging nog maar te zwijgen. Hij keek in de spiegel van de badkamer, lichte stoppels. Morgen zou hij zich echt moeten scheren. Hij poetste snel zijn tanden. Met de pizza salami, overgoten met knoflooksaus die hij zich de avond daarvoor als avondmaal genuttigd had leek hem dat toch wel noodzakelijk. Hij keek eens goed naar zichzelf in de spiegel... “meer slaap, dat is al wat ik nodig heb, bedankt Ella.” Mompelde hij in zichzelf. Hij keek naar de pot gel op de badkamer onder de spiegel. Die had hij met zijn kalende hoofd al jaren niet meer gebruikt, en toch stond hij daar nog. Het waren dit soort momenten dat hij zijn ex vrouw groot gelijk gaf en haar ordelijkheid zelfs een beetje begon te missen. Vluchtig streek hij zijn overhemd glad, stapte in zijn instappers en pakte de sleutels van zijn Volkswagen Passat en pakte nog snel een appel uit de fruitmand in de keuken voordat hij zich de deur uit haastte. Ten minste nog iets van goede gewoontes dacht hij, voor een degelijk ontbijt was het nog te vroeg. En dat kwam wel als hij de brief gelezen had en had besloten wat ze hiermee moesten doen. Verdomde idioten ook altijd met hun losgeld, alsof we nog in het wilde westen leven, dacht hij bij zichzelf. Hij stapte in zijn auto en trapte het gaspedaal flink in onderweg naar kantoor. Dat was het enige pluspunt van dit tijdstip, ruimte op de wegen.

Ella voelde zich zwak, moe vooral. Maar ook hongerig. Ze kreeg spijt van de keuze om nachtdiensten te gaan draaien. Maar het geld kon ze goed gebruiken, het loon van een politie agente of agent stelde niet veel voor. En dat vergeleken met het constante risico dat je liep was iets waar ze zich altijd erg kwaad over kon maken. Nee, die ouwe lullen die op kantoor werken bij de recherche of welke afdeling dan ook, die kregen zakken met geld elke maand. Terwijl dat juist degene waren die het minste gevaar liepen. Bureaucratie en vriendjespolitiek, daar had de politie ook teveel van. Daar konden ze zelfs in politiek Den Haag nog het een en ander van leren. Net op dat moment zag ze vanuit de kleine kantine die uitkeek over de parkeerplaats, de donkerblauwe Passat van Theo de parkeerplaats op komen draaien. Ze besloot vast naar zijn eigen kantoor te lopen. In de gang kwamen ze elkaar tegen. “verdomme zeg, bij mij zijn tien minuten ook daadwerkelijk tien minuten en geen half uur.” zei Ella zwaar geïrriteerd. Theo stak ontmoedigend een vinger op. Gaat hij me nou ook nog behandelen als een klassenleraar hier. Maar nog voordat die gedachte in haar opkwam toverde Theo een bruine zak achter zijn rug vandaan en smeed deze haar richting op. Geschrokken reageerde ze nog net op tijd om deze te kunnen vangen. De geur van vers gebakken broodjes drong zich onmiddellijk haar neus binnen, haar buik begon meteen te rammelen. “Ik dacht wel dat je daar behoefte aan had na een dergelijk lange nacht, ik heb ook verse jus meegenomen. Bedankt dat je bent gebleven, kom binnen.” Hm... toch de erkenning waarover ze zich eerder nog had lopen ergeren, dit deed haar humeur meteen omslaan. “Dank je” Zei ze, en ze nam plaats in de oude kantoorstoel tegenover Theo, die inmiddels ook al was gaan zitten. Hij zag er zelf ook niet al te fris uit. “Oké begin” zei hij. “Nou ik kwam dus terug van nachtdienst, en toen ik op weg naar huis wilde gaan vond ik deze brief op de grond bij de voordeur, jou naam staat erop. Zoals afgesproken heb ik hem geopend om te kijken of het bij je dringende post of je normale post moest, en toen las ik dus dit.” Zei ze terwijl ze de brief richting Theo smeed. Theo las de tekst hardop voor. “Ik heb Mahmoet Albeira ontvoerd, ik hoef geen losgeld. Dit is pure macht. Wacht op verdere instructies...”

“Wat is dit voor een waanzin, weten we al of Mahmoet Albeira als vermist is opgegeven? Is er al enig contact geweest met familie of collega’s?” “Nee, maar ik heb niet stil gezeten net, zijn vader is met hem naar Nederland gekomen vanuit Turkije. Zijn moeder overleed daar nog voordat ze kon overkomen. Zijn vader is vier jaar terug gestorven en in Turkije begraven. Nooit hertrouwd, dus zijn enige familie woont in Turkije. Ik heb Joost Gietmans gebeld, de secretaris van de Sociaal Democraten. Ik heb niet gezegd waarvoor ik gebeld heb, maar gewoon gevraagd of Mahmoet aanwezig was en of hij anders wist waar we hem konden vinden...” “En? God ik hoop echt dat dit een flauwe grap is, ik heb geen zin in het hele media circus dat hier bovenop gaat duiken als dit werkelijk waar is.” Zuchtte Theo. “Dat hoop ik dus ook, Joost kon me vertellen dat Mahmoet vandaag weer op zijn werk zou zijn. Hij besteedt zijn vrije tijd meestal alleen thuis, dus dat is waar hij zou moeten zijn. Ik heb een mobiel nummer gekregen maar ik kreeg meteen zijn voicemail.” “Oké, laten we eerst een huis bezoek maken, we moeten kunnen vaststellen of hij ontvoerd is of dat we hier te maken hebben met een zieke grappenmaker”

Onderweg in de auto aten ze de inmiddels koude broodjes op, er heerste een aparte stilte. De auto was doordrongen van de geur van niet meer zo verse croissants. Ze luisterden naar het ochtendnieuws op de radio, maar er was niet veel bijzonders gebeurd. Het hoofdnieuws bestond uit de geboorte van een baby giraffe in dierentuin Artis. De stilte kwam niet omdat ze elkaar niks hadden te vertellen. Beiden waren ze verzonken in gedachten. Wat voor haar een routine nachtklus had moeten zijn en voor hem een normale dagdienst, die eigenlijk pas over twee uur zou beginnen, was dit uitgelopen op een bizarre wending. Een wending die geen van beiden had kunnen durven bedenken. Een ontvoering was sinds de Heineken ontvoering bijna niet meer voorgekomen. Als je de mensen die hun geliefde of familie lid tegen hun wil in vasthielden daar niet bijtelde. Dat was ontvoering van een hele andere aard. Maar een werkelijke ontvoering van een bekend persoon, ongeacht de reden erachter, dat was ongehoord in deze tijd. Dit kon niet anders dan dat dit een of andere grap moest zijn. Theo minderde vaart, hij moest zijn eigen gedachten onderbreken. De tijd en afstanden gingen te snel wanneer je echt moest denken. Was dat maar zo wanneer je echt de tijd moest doden. Ze waren inmiddels aangekomen in de straat waar volgens hun

gegevens Mahmoet Albeira moest wonen op nummer zesendertig. Hij gaf Ella een por in haar zij. “We zijn er”. Ella keek geschokt op “poeh, die nacht heeft me gebroken, Lets do this” Toen ze uit stapten viel het Theo op dat Mahmoet gewoon in een rijtjeshuis woonde, niet iets wat je verwachtte van een politicus wiens partij waarschijnlijk mee kon gaan regeren na hun grote overwinning bij de afgelopen verkiezingen van drie maanden geleden. Hoewel dat dan wel weer paste bij de aard van de partij. De sociaal democraten waren zoals ze zelf zeiden een partij van en voor het volk. Een partij die de belangen van de gewone Nederlander behartigde en duidelijke voor iedereen te begrijpen taal sprak, en geen politiek gekakel, zoals ze dat zelf altijd noemden.

Terwijl Theo het huis aan het bekijken was en in gedachten was verzonken hoorde hij Ella opgewonden roepen. “Wat een bak hé!?” “huh wat?” nu zag Theo het ook. Op de oprit van dit ow zo normale klootjesvolk huis stond een dikke Audi A5. Zwart metallic lak, bruin lederen bekleding van de binnenkant. De wielen waren groot en verchromd. Minstens negentien of twintig inch. Ha, dacht Theo bij zichzelf. Lekker wonen in een normaal huis omdat je een man van het volk bent, maar dan wel met zo een auto voor de deur. Dat dan weer wel. Ze belden aan. Geduld was de kracht van een goede politie agent. Het was geen film of een politie serie op tv, dat haatte hij aan de jongere agenten die vers van de politieschool kwamen. Ze hadden allemaal een bepaald idee over het ‘agent zijn’. Dachten dat ze in Miami vice zaten of dat ze Sherlock Holmes waren. Observeren, dat was wat een politieman deed. Soms urenlang een bepaald huis of persoon in de gaten houden. Observeren van verdachten in een verhoor, was hun gedrag vreemd?, reageerden ze zoals een onschuldig iemand? Van echte actie was er maar weinig sprake, dat was echt zeldzaam. “Nou het lijkt erop dat "meneer", of niet thuis is, of niet open wilt doen” merkte Ella op. “Thuis telefoon?..” Ella pakte haar mobiel tevoorschijn en het papier dat ze hadden uitgeprint voordat ze op pad gingen. “Hij gaat over en slaat dan over op voicemail..” “Hoe kunnen we nou achterhalen of iemand vermist is als we geen familie leden hebben en geen bij ons bekende sociale contacten behalve zijn partij genoten?” “Ah... gadver nu moeten we zeker naar Den Haag?” “Ach, kun je de politiek eens in zijn werk zien” Theo schoot in de lach bij het uitspreken van zijn zin. “Of juist niet aan het werk zien”. “Is er

een verschil met de gang van zaken bij ons op kantoor dan?” Ella keek hem verveeld aan. “Ja, bij ons loopt niet iedereen in een duur pak rond te doen alsof ze bezig zijn” nu stonden ze daar samen, voor de voordeur van Mahmoet Albeira, samen te lachen als een stel schoolkinderen in de pubertijd. In de auto onderweg naar Den Haag belde Theo met de hoofdcommissaris, de korpschef van zijn regio, en daarmee dus de hoogste baas waar Theo verantwoording aan moest afleggen. Kees Horreman was vijftien jaar, maar mensen schatten hem meestal standaard tien jaar jonger. Hij had nog een sterke fysiek wat te danken was aan de vele uren die hij doorbracht in de sportschool in zijn vrije tijd. Hij was net als Theo een agent van de oude stempel, ze hadden nog samen op de politie academie gezeten. Kees was zelfs toen altijd al een stapje voor op de rest. Hij had licht grijzend haar en was altijd of in uniform of strak in het pak. Wat verzorging betrof was hij het complete tegenbeeld van Theo. Altijd tot in de puntjes verzorgt, altijd voorzichtig articulerend. Zijn spreken was langzaam en dreigend. De woorden die hij koos waren weloverwogen. Er ging altijd een bepaalde dreiging van hem uit, en dat had niet alleen maar te maken met de autoriteit die met zijn functie gepaard ging. “Vanwaar de reden dat je mij al nodig hebt terwijl je nog onderweg bent naar je werk Theo..?” Theo was verrast door de manier waarop Kees opnam, het duurde Kees blijkbaar ook te lang voor er een antwoord kwam. “Hallo?...” ‘Ja, sorry Kees, maar om eerlijk te zijn heb ik er al een tijdje opzitten vandaag, ik heb iets wat je aandacht zal trekken en waar ik je raad dringend bij nodig heb..” “Brand los..” Theo vertelde over het telefoontje van Ella dat hem gewekt had uit zijn vredige slaap, over de brief die bezorgd was op het bureau en hetgene wat hierin verkondigd werd. Hij was net klaar met het uitleggen over hun huisbezoek en dat ze nu op weg waren naar Den Haag om met de partij genoten van Mahmoet te gaan praten. Hij werd echter onderbroken. “Ahum, en je gaat mij hier nu pas over inlichten? Het lijkt me dat je mij als allereerste hierover inlicht, voordat je ook nog maar een been buiten het bureau zet.” ‘Sorry, ik heb op mijn automatische piloot gehandeld, ik dacht dat we Mahmoet vast en zeker thuis zouden aantreffen, dat dit niks anders kon zijn dan een grap”

“Ik begrijp dat je daar nu aan begint te twijfelen?” “U nog niet dan?” “Verdomme, houd eens op met dat U, hoe lang ken ik je nou niet al, ik ben gewoon Kees voor jouw Theo, en nee ik twijfel nog niet. Met de nadruk op nog niet, aangezien je toch al onderweg bent naar Den Haag, verifieer je daar maar of Mahmoet niet gewoon aan het werk is, pas wel op. Ik heb nog geen zin in pers of teveel nieuwsgierige mensen. Praat alleen met die Joost die jullie eerder gebeld hebben. En druk hem op het hart om dit nog even voor zichzelf te houden, mocht er wat aan de hand zijn. Bel me zodra je meer weet.” Theo wilde antwoorden, maar aan de andere lijn was een diepe zucht te horen. “Mocht dit wel waar zijn, dan hebben we nog een lange dag, wat zeg ik. Lange dagen voor de boeg. Pers conferenties en een ontvoerde politieke blaaskalk, precies waar ik op zit te wachten”. ‘Ja, ik zal je meteen bel..’ Er was al opgehangen. Typisch kees, altijd zakelijk en straight to the point. Niet meer woorden dan nodig waren. Op veel mensen kwam dit als ijskoud over. Theo kon zich daar niet aan storen. Misschien omdat hijzelf op dat vlak dan wel weer het meeste op Kees leek. Hij lichte Ella in over wat Kees gezegd had. “Hm, wat denk jij? Als dit echt waar is staat het hele land de komende dagen op zijn kop..” “Wees maar niet te voorbarig meid, misschien zien we hem zo wel zitten, aan zijn cappuccino. Met zijn Hugo Boss pak, de man van het gewone volk” ‘Haha, ja dat was wel te zien aan zijn auto, rijdt echt iedereen in inderdaad’.. “Het is me het wereldje wel, de politiek” Ella knikte alleen maar instemmend.

In den Haag aangekomen liepen ze tegen het probleem van elke grote stad aan. Parkeer gelegenheid. Het duurde een kwartier voor ze een plek hadden kunnen vinden in de buurt van het centrum. Ze hadden met Joost afgesproken in de Bodega de posthof, een lunch gelegenheid gelegen aan de Lange Voorhout. Het was een stukje lopen vanaf hun parkeerplek, maar de sublieme koffie met een gebakje zou het waard zijn. Theo kwam hier altijd als hij in Den Haag was. Joost had begrepen dat het om iets belangrijks ging en had zonder verdere vragen ingestemd. Als ze op het politieke centrum van Den Haag zouden afspreken, het Binnenhof, dan zou dat teveel aandacht trekken. Daarnaast wilden ze graag toch in een iets wat privé achtige sfeer kunnen praten. Zonder teveel andere partijgenoten of andere luisterende oren in de buurt. Dat het serieus was, was nu voor iedereen duidelijk geworden. Op de eerste vraag of Mahmoet aan het

werk was, was negatief geantwoord, hij had zich ook niet ziek gemeld. En zijn telefoon werd niet opgepakt, de roddels op de werkvloer waren al in gang getreden. Van een kater tot verslapen tot een burn out aan toe, ze moesten eens weten. Op de vraag van Joost of zijn collega in de problemen zat aan de telefoon hadden ze ontwijkend geantwoord. Joost Gietmans zat al aan een tafeltje met een blikje red bull. Hij keek verrast op toen ze binnen kwamen. Zelfs bijna opgelucht. "Hoi, ik ben Joost" zei hij terwijl hij Theo en Ella da hand schudde. Hij had een stem die bijna nog kinderlijk te noemen was. Alsof hij wel al de baard in de keel had, maar toch ook zijn kinderstem nog niet helemaal kwijt was. Hij was slank gebouwd, niet erg gespierd. Hij had blond krullend haar wat hij met gel of het een of ander achterover gekamd had. Een typisch studentenkapsel. Theo schatte hem tussen de dertig en vijfendertig jaar. Hij droeg een lichtgrijs pak wat aardig gekreukeld was, alsof hij het al een aantal dagen achter elkaar aan had. "Die troep met al dat suiker, niet goed voor een mens" Theo wees naar het blikje red bull. "Ach, het houdt een mens scherp, de een heeft zijn koffie, ik heb dit" "Over koffie gesproken, ober!, mag ik een cappuccino en.. wat wil jij Ella?" "Doe maar een glas jus de Orange graag" "Nou voor elk wat wils" Zei Joost "Suiker voor mij, de cafeïne voor jou, en het gezonde sap voor mevrouw" "Ah leuk het rijmt ook nog" "Ja dat is allemaal mooi en aardig, maar ter zake graag" Bromde Theo. Dit soort gemaakte aardigheid was iets wat hij verafschuwde. "Het gaat om jou collega Mahmoet, wat kun je ons zoal over hem vertellen?" "Mahmoet?" Joost keek een beetje geschokt. "Is er iets wat ik moet weten?" "Dat komt wel, beantwoord de vraag graag.." "Sorry, ja natuurlijk.. Mahmoet is zoals jullie ongetwijfeld zullen weten de tweede man binnen onze partij. Zeer scherpe jongen, en gedreven ook. Hij zal in alle waarschijnlijkheid in de nieuwe te vormen regering komen binnenkort en.." Theo onderbrak Joost. "Wat weet je over zijn privé leven, zijn sociale contacten, wat hij doet in zijn vrije tijd?" "Simpel, niet erg veel. Zijn familie woont in het buitenland, hij gaat soms uit eten of een drankje doen met mij en wat andere partijgenoten. En ik geloof dat hij voor de rest het meest gewoon rustig thuis is. Alleen. Geen vriendin ofzo.. Hij houdt van de rust zegt hij altijd. Maar zou ik nou mogen weten wat er hier precies aan de hand is misschien?" Dat laatste sprak hij zachter en voorzichtiger uit dan de rest van zijn

verhaal. Alsof hij bang was om de vraag te stellen, maar zijn nieuwsgierigheid toch de overhand kreeg.

Ella keek Theo aan, hij gaf een kort knikje ter bevestiging. “Vooruit, wij hebben een brief ontvangen waarin word beweerd dat Mahmoet is ontvoerd.” Joost trok lijkleek weg, alsof alle levensenergie met een ruk uit zijn lijf werd getrokken. “P-p-pardon?” “Je hebt gehoord wat ik zei, wij zijn er nog niet van overtuigd of dit daadwerkelijk het geval is, vandaar dat ik wil weten..” Theo laste een korte pauze in, om een korte zucht uit te blazen, voordat hij zijn zin afmaakte. “Of er mensen zijn die Mahmoet kwaad zouden willen doen? Vijanden? Politieke tegenstanders? Speelt er iets privé? Onderlinge rivaliteit binnen de partij? Alle opties staan open, maar eerst moet ik weten of hij wel echt ontvoerd is.” “pohh, ik weet niet goed wat ik moet zeggen..” “Ik wel, geef antwoord op mijn vraag...” Theo begon zijn geduld te verliezen. ‘Ik bedoel i-i-ik ben toch geen v-v-verdachte?, pfff’ Met die diepe zucht leek het kleine beetje leven dat er nog in Joost aanwezig was echt uit hem weg te trekken. Met zijn lijkleek geworden vingers klemde hij zich vast aan de rand van de tafel. Zijn blik naar beneden gericht. ‘Ik kan het echt niet geloven, dit kan gewoon niet waar zijn..’ Theo bedacht zich dat Joost eruit zag alsof hij in een tijdbestek van een paar minuten wel dertig jaar ouder was geworden. ‘Focus je, beantwoord mijn vraag..’ Zei Theo. “S-s-sorry er zijn natuurlijk altijd politieke tegenstanders, maar we zijn een vrij gematigde partij, geen extreme standpunten. Binnen de partij heerst echt geen rivaliteit. En in zijn privé leven is alles ook gewoon goed voor zover ik daar weet van heb.” “Met wie binnen de partij gaat hij naast jou nog meer om?” “Je denkt toch niet dat...” “Antwoord gewoon, ik stel de vragen!” “Oké, al denk ik dat je in de foute hoek zoekt, mocht dit waar zijn. Naast mij gaat hij voornamelijk met Rick en Nadine om, ik kan je hun nummers geven als dat nodig mocht zijn..” “Graag, Ella rond je dit gesprek even af, ik moet even met Kees bellen” Ella keek op van haar jus de Orange. “Wat jij wilt”

Theo had nog niet eens de moeite gedaan om zijn koffie op te drinken. Dit was wat hij het ergste vond aan deze zaak. Contact met politici. Mensen zonder ziel, zoals ze binnen het politie korps werden genoemd. Toch begon hem nu langzaam een gevoel te bekruipen wat hem zei dat hier toch weleens meer aan de hand kon zijn dan zomaar een flauwe grap. Mahmoet was onbereikbaar, zijn auto had voor de deur gestaan. Zijn mobiel werd niet beantwoord. En voor zover ze wisten was hij ook niet naar familie in Turkije, dan hadden zijn partijgenoten dat vast wel geweten. De telefoon ging twee keer over voordat er werd opgenomen. “Kees, ik heb net met Joost Gietmans gesproken. Hij is niet op komen dagen op zijn werk vandaag. Ik begin te denken dat er hier toch echt stront aan de knikker is” ‘Niet alleen dat, ik wilde je net gaan bellen. Jullie moeten onmiddellijk terug komen naar het bureau. Ik heb een spoed overleg gepland’ “Naar aanleiding van wat?” Het duurde even voordat Kees zijn antwoord gaf, Theo wilde al bijna zijn vraag herhalen. ‘Naar aanleiding van het feit dat we nog een brief hebben ontvangen! Kom, en zo snel mogelijk!’

Nadat ze Joost op het hart hadden gedrukt om nog niet met het nieuws over de ontvoering van Mahmoet naar buiten te treden, waren ze in alle haast vertrokken. Onderweg op de snelweg legde Theo de situatie aan Ella uit. “Er is een nieuwe brief” ‘Echt waar?, wat staat erin?’ ‘Als ik dat nou eens wist, dit is alles wat ik op dit moment weet’ ‘Toch snap ik het niet, hij moet ontvoerd zijn met een reden, niet alleen voor het geld. Ze hebben wel geld, maar er zijn zoveel mensen met meer fortuin. Nee, als je een politiek persoon ontvoerd moet daar toch een reden voor zijn. Er werd ook niks gezegd over losgeld toch?’ ‘Nee, niet voor zover ik nog weet’ zei Theo. ‘En het feit dat hij deel uitmaakt van een partij die niet als extreem te boek staat maar meer als centraal, maakt het er ook weer niet bepaald makkelijker op om te kijken in welke hoek we dit moeten gaan zoeken’ ‘God ik ben benieuwd wat er in die tweede brief staat, en belangrijker, hoe hij bezorgd is’ zei Ella. Ze gaapte en keek uit het raam, ze had het als kind altijd al fascinerend gevonden om vanuit een autoraam de wereld zo snel aan je voorbij te zien gaan. Wegen en bomen en huizen, alles vervaagde tot snelle strepen. Enkel de contouren herkenbaar. Theo was in zijn eigen gedachten verzonken. Ella had een hele goede opmerking gemaakt. De eerste brief was bezorgd terwijl het erg vroeg

was en er niemand aanwezig was geweest. Nu was het inmiddels laat in de middag, als de brief gewoon weer op het bureau bezorgd was moet iemand degene hebben gezien die hem bezorgd heeft. Hij begon de zaak steeds vreemder te vinden. Eerst de brief, waarin met geen enkel woord over losgeld of eisen werd gesproken. Gewoon koelbloedig bezorgd op het bureau. Het vreemde hiervan was dat degene die de brief heeft gebracht heeft moeten weten dat de beveiling camera's pas ingeschakeld worden na zeven uur in de ochtend. Of hij moet gewoon ballen van staal hebben. Maar iets zei Theo dat dat niet het geval was. De brief was getypt. Hij had de brief in een plastic zak gedaan voordat ze richting Den Haag gingen, zodat ze hem later konden laten controleren op vingerafdrukken. Zijn instinct zei hem dat ze er geen zouden vinden. De eeuwige brandende vraag der politie agenten was alles wat hij nu nog maar kon denken. Dat ene woord, waarmee altijd alles viel of stond. Het eeuwige waarom.

Terug aangekomen bij het bureau was het een drukke bedoeling. Theo had net twee stappen in het bureau gezet toen Kees meteen kwam aangelopen. 'Theo, Ella, volg me' Ze volgden Kees naar een van de grotere vergaderruimtes achter in het bureau. Toen ze de kamer binnenkwamen zat deze nagenoeg helemaal vol. Enkel twee stoelen waren vrijgehouden. Theo nam rustig plaats en keek rustig de kamer rond. Er waren bekende gezichten. Zoals Henk en Johan van hun recherche afdeling. En Nicole en Martijn, twee jongere agenten. Groentjes, zoals Ella. Hij keek naar Ella die gapend in de stoel naast hem zat. Zelfs als ze zo moe was zag ze er nog schitterend uit. Ze deed hem ergens denken aan zijn ex vrouw in haar jongere jaren. Zijn gedachten dwaalden af. "Theo, Ella, fijn dat jullie er zijn. Ik zal straks iedereen even voorstellen. Eerst wil ik iedereen inlichten over de voortgang van deze zaak en waar we precies mee te maken hebben.' Kees was een man van theater en show, altijd met zijn eeuwige korte pauzes tussen wat hij ging zeggen. Dat moest een gewichtig of dramatisch effect hebben op zijn persoonlijkheid. Theo irriteerde zich er altijd mateloos aan. 'Iedereen weet inmiddels van de brief die vanmorgen hier op de mat lag, met de mededeling dat Mahmoet Albeira van de Sociaal Democraten ontvoerd zou zijn. Dat blijkt dus waar te zijn. Om op de vragen vooruit te lopen, de brief is onderzocht op vingerafdrukken. Deze waren niet aanwezig, behalve op die van Ella en Theo na, die de brief als eerste hebben gevonden en gelezen.

De brief is via een computer geschreven en hierna uitgeprint. Er is gebruikt gemaakt van het standaard lettertype Comic Sans. De tekst is cursief gedrukt. De inkt is naar alle waarschijnlijkheid afkomstig uit een Epson printer. Theo en Ella hebben een huis bezoek gebracht aan Mahmoet en hierna gesproken met Joost Gietmans, een partij genoot van Mahmoet. Theo, als je graag een kort verslag zou willen geven..’ ‘Natuurlijk’ Theo schraapte zijn keel. Hij legde uit hoe Ella de brief deze morgen had gevonden, vertelde meteen dat hij het vreemd vond dat de brief hier bezorgd was, op een tijdstip waarop de camera’s nog buiten werking waren. Hij wist dat hij scherp was toen hij zag dat enkele mensen in de ruimte hun schrift pakten om dit feit op te schrijven, inclusief Kees. Dit gaf hem een vreemd gevoel van genoegdoening. Kees had zo snel de ladder beklommen bij de politie, terwijl Theo zich altijd eerst voor een lange tijd had moeten bewijzen. Maar het simpele feit dat hij iets opgemerkt had waar Kees nog niet bij had stil gestaan gaf hem trots. Hij vertelde over het feit dat Mahmoet geen directe familie meer had in Nederland, en dat zijn auto wel aanwezig was maar er verder niet open werd gedaan. Hij ging verder over hun ontmoeting met Joost Gietmans. Voor zover bekend geen groot sociaal netwerk en ook geen vijanden of mensen die Mahmoet kwaad zouden willen doen. Er werd druk geschreven en geknikt na zijn verhaal. Hij keek naar Kees die voor aan de ruimte stond, hij keek Theo scherp aan en gaf hem een knipoog voordat hij de regie weer in zijn handen nam. ‘Vanmiddag werd door de post een kleine kartonnen doos bezorgd. Hij was geadresseerd aan mij en aan Theo. En dit keer werden we met onze voornamen genoemd. Ik heb de doos geopend en toen zag ik meteen hetzelfde lettertype als op de brief die vanochtend is bezorgd. Ik heb de brief aangepakt met plastic handschoenen en deze gescand waarna ik hem meteen heb laten versturen naar het lab. Ik heb hem op de projector gezet, Nicole zou je hem even aan willen zetten?’ Nicole zei niks, ze drukte op de projector, die zich op een klein tafeltje voor haar bevond. Op het scherm achter Kees verscheen de brief. Theo schuifelde met zijn stoel naar voren. Daar op het scherm, dezelfde zwarte letters die hem deze ochtend zo ruw hadden wakker geschud. De boodschap was weer kort. Maar duidelijk, iemand speelde een spelletje met hun. Een gevaarlijk en risicovol spel, maar wel degelijk een spel. Dit was niet voor losgeld, dit had geen reden. Er was geen doel van de ontvoerder. Enkel het rollen van zijn spierballen, dit was niks anders dan een klap

in het gezicht van justitie en de politiek. Pure bravoure, kijk wat ik kan. Niemand is veilig, iedereen is bereikbaar. Op het scherm stond namelijk;

“Jullie mogen hem hebben, morgenvroeg. Hij is van geen enkele waarde voor mij. Maar veel slaap gun ik jullie niet. Wacht op mijn andere twee brieven. Een vannacht, en een morgenvroeg. Enjoy yourself.”

De kamer was een grote bron van gepraat en gefluister. Kees maande iedereen met een wuifbeweging tot stilte. ‘Ik ga iedereen voorstellen en uitleggen hoe we vanaf hier te werk gaan. Nicole en Martijn, dit zijn twee van mijn veelbelovende jonge agenten. Aan jullie het straatwerk. Jullie krijgen een huiszoekingsbevel, en jullie gaan praten met de andere partij genoten van Mahmoet. Hierna brengen jullie verslag uit aan mij en kijken we of er nog verder onderzoek of verhoor nodig is.’ Hij keek naar Nicole en Martijn voor bevestiging, ze knikte beiden. ‘Henk en Johan zijn naar mijn mening de beste mensen van de recherche die er hier op dit bureau en in de regio rondlopen. Zij zullen ons ondersteunen met het onderzoekteam hier op Bureau’ Hij keek de kamer rond en liet zijn blik rusten op Ella. ‘En dan Ella, je hebt een bijzondere positie. Door het feit dat jij de brief vanochtend hebt gevonden ben jij een cruciaal deel van dit onderzoek geworden. Ik wil je daarom vragen of je deel wilt uitmaken van het straatteam, of dat je ervaring wilt opdoen over het functioneren van een onderzoek team?’ Ella voelde zich overdonderd. Ergens had ze stiekem gehoopt dat ze wat slaap kon gaan inhalen na haar nachtdienst. “uh..” Ze schraapte haar keel. ‘Ik zou graag mezelf thuis even opfrissen, om me dan daarna aan het onderzoek team toe te voegen, het lijkt me een eer’

‘Dat is geen enkel probleem, kom terug wanneer je klaar bent, je mag nu gaan als je wilt’ Kees vervolgde zijn taakverdeling. ‘Dan zijn hier nog Willem en Jan, gestuurd vanuit de AIVD, de algemene inlichtingen en veiligheid dienst, aangezien we hier te maken hebben met een politiek publiekelijk figuur. Ik heb een pers conferentie gepland om zes uur vanavond. Tot die tijd houden wij ons hier bezig met praktische zaken. We willen schaduwposten neer zetten bij het postbedrijf dat het pakketje verstuurd heeft. Wellicht word dat de manier hoe de volgende twee brieven verstuurd zullen worden. Ik heb gevraagd voor een profiler om een profiel te maken van de dader. Er is geen sprake van losgeld, maar er moet een reden zijn waarvoor dit gebeurt. Er moet iets zijn wat hij ons duidelijk probeert te maken. We hebben deze grootste ruimte om als ons uitvalcentrum te gaan gebruiken. Heeft er iemand nog op of aanmerkingen?, alle suggesties zijn welkom.’ Kees keek veelbelovend de zaal rond, het was een klein team. Maar zeker meer dan genoeg, zijn eigen mensen die hier waren kon hij door en door. De enige waar hij niks over wist waren de mensen van de AIVD. Maar samenwerking was onvermijdelijk met een zaak als deze. Hij wist dat er naast de directe samenwerking nog veel meer overkoepelende samenwerking nodig was. Zo moest hij rapport uitbrengen aan een delegatie van de CIE, de criminele inlichtingen eenheid. Die op afstand met een klein team vanuit Amsterdam ook bezig waren met deze zaak. Hun taak bestond eruit om nadat er een profiel was geschetst van de dader op te zoek te gaan in bestaande bestanden naar wellicht vermoedelijke daders. En deze daarna dan te laten schaduwen om te kijken of een van deze mensen wellicht de bezorger is van de geheime brieven..

Ella parkeerde de auto voor de flat. S ’avonds was het altijd een ramp om hier een plekje te vinden. Gelukkig was iedereen nu naar zijn werk of bezig om hun tijd op een andere manier te doden. Ze woonde in een eenvoudige flat, een twee kamers appartement. Helemaal op de bovenste verdieping, maar gelukkig had deze flat wel een lift. In haar vorige flat had ze die luxe niet gehad. En was het een hele klus geweest om elke keer met tassen boodschappen naar boven te lopen. Daar kon geen enkele manier van fitness tegenop. Om over het bovenkrijgen van haar meubels destijds nog maar te zwijgen. Ze stapte de oude lift in en leunde tegen de wand aan. Ze staarde zichzelf recht in de ogen aan in de spiegelwand van de lift. Al sinds ze hier

woonde liep er een gigantische scheur verticaal door de hele wand. Onderhoud had geen hoge prioriteit hier. Ze zag er moe en slap uit vond ze zelf. Dat zou zo meteen wel over gaan. De lift kwam piepend en schokkend tot stilstand op de bovenste verdieping. Haar deur bevond zich meteen om de hoek. Ze viste de sleutels uit haar achterzak en opende de deur. Haar kat Mimi kwam haar meteen tegemoet. Hij zette zijn kleine pootjes in haar spijkerbroek en begon luid te miauwen. Normaal gesproken kreeg hij meteen een bakje brokken en een klein kommetje kattenmelk als ze thuis kwam van nachtdienst. Ze aaide hem over zijn koppetje en haalde zijn kleine klauwtjes van haar broek los. Nadat ze hem gevoerd had plofte ze neer op haar lekkere lounge bank. Haar favoriete meubel. Hier kon ze uren op zitten of liggen, tv kijkend of een boek lezend. Gewoon ontspannen en jezelf even afsluiten van het dagelijkse leven. Nadat ze met haar ex uit elkaar was gegaan had ze bijna alles nieuw moeten kopen. Hij had haar alleen de koelkast en de tv en de bijhorende tv meubel en tafel meegegeven. De klootzak, hun relatie was al langer in een sleur beland. Maar ze hadden elkaars aanwezigheid eerst nog getolereerd, al was het meer de seks die hij waardeerde, en het feit dat ze zorgde dat meneer eten op zijn bord had. Maar het negeren en de ruzies kon ze nog wel aan, maar toen zijn drugsverslaving de overhand kreeg en zijn handen steeds losser werden ging het haar echt te ver. Ze was vertrokken, het was een zware tijd geweest voor haar. Met het magere loon die ze binnenhaalde bij de politie was het zwaar om in haar eentje te staan. De meeste meubels en spullen had ze of gekregen of tweedehands via marktplaats aangeschaft. Enkel niet de bank, ze had hem zien staan in een reclame folder. Was op haar vrije zaterdag naar de meubelzaak gegaan en had hem gekocht. Ze was nu nog bezig met het afbetalen. Met dat kon haar weinig schelen, het was het waard geweest. Er waren nog wel meer rekeningen die moesten wachten.

Toch was ze trots op zichzelf, ze had het allemaal zelf voor elkaar geknakt. De laatste tijd had ze niet veel zin meer in haar werk, het betaalde de loon. Maar het hele politie gebeuren kon haar niet meer bekoren. Kon het haar wat schelen of ze dronken idioten moest gaan oppakken. Alleen nu met deze bizarre zaak met die brieven vond ze het wel weer spannend. Al kon het haar weinig schelen wat er zou gebeuren met die politieke blaaskalk van een Mahmoet Albeira. De man van het volk, om te kotsen. Die mensen wisten niks van het

gewone leven. Van rekeningen op rekeningen en echt te moeten vechten voor je bestaan. Ze besloot te gaan douchen. Ze kleepte zich langzaam uit, ze gooide de kleren op haar bank. Naakt liep ze door haar woonkamer. Ze pakte een koud blikje red bull uit haar koelkast. Ze keek vanuit het raam naast de keuken naar buiten. Tegenover haar bevond zich een andere flat. Ach, kon haar het schelen dat de gordijnen open waren, ze had een goed figuur en dat wist ze. Ergens vond ze het wel spannend, het idee dat er aan de overkant iemand nu wellicht naar haar keek. Ze keek nog een paar seconden uit het raam voordat ze naar de cd speler bij de tv liep. Ze zette de cd speler aan en draaide de volume knop hard. Een heerlijk voordeel van s 'middags thuis zijn. De harde dance klanken van Avicii klonken door het huis. Ze pakte nog iets uit een bureaula voordat ze naar de badkamer ging. Ze deed de deur achter haar dicht en zette de douche straal alvast lekker warm aan. Ze pakte een kleine spiegel uit de kast op de badkamer en ging op het krukje zitten. Het witte poeder bedekte het oppervlak van de spiegel, met een oud kortingspasje van een kledingzaak maakte ze twee kleine lijntjes en schoof ze de rest weer terug in het papiertje, het zogenaamde sealtje. Dit was de ene slechte eigenschap die haar vorige relatie haar had nagelaten, ze had alleen flink moeten minderen. Ze had een aantal keren geprobeerd te stoppen, maar na verloop van tijd sloop de gewoonte altijd weer terug in haar leven. Cocaïne, eigenlijk te duur maar ze kon het gewoon niet laten. Ze had het nu wel beperkt tot een voor haar betaalbare hoeveelheid per week en gebruikte niet elke dag. Ook had ze een tijdje geprobeerd om over te stappen op het goedkopere speed, maar dat had ze zo vies en smerig gevonden. En daarbij had dat haar paranoïde gemaakt en werd ze er ziek van. Het effect van speed duurde zoveel langer dan bij Coke. Nee, Coke was haar eerste en enige drugs. Ze was wel trots dat ze het tot een beperkte hoeveelheid kon houden en zich daar ook aan vast kon houden. Dat gaf haar het idee dat ze het toch nog enig sinds zelf in de hand had. Ze nam met een klein ijzeren buisje in een vloeiende beweging het eerste lijntje tot haar. Met grote snelheid werd het poeder door haar neus omhoog gesnoven. Het was een van de meest fantastische gevoelens die ze ooit in haar leven had ervaren. Het poeder brandde in haar neus en haar ogen traanden. Maar de rush zette meteen in, slaap? Fuck slaap! Ze bewaarde het andere lijntje voor vlak voordat ze weg zou moeten. Dat zou haar scherp genoeg houden de rest van de dag. En haar slaap zou vannacht zoveel

vaster en beter zijn. Ze keek naar haar pupillen in de spiegel. En daarna na haar naakte lichaam terwijl ze de douche in stapte. En het houd ook nog eens je figuur in vorm dacht ze bij zichzelf.

Een warm gevoel verspreide zich van binnenuit door haar lichaam. Ze voelde zich topfit, alsof ze vers ontwaakt was uit een winterslaap. De energie zette haar geest en hersens weer op scherp. God man ik maak deel uit van een spraakmakende ontvoering, wellicht zat er misschien nog wel promotie in als ze hierin van betekenis kon zijn. Ze zou die mannetjes met hoge opleidingen eens laten zien dat er niks gaat boven straat wijsheid. Ze zou laten zien dat ze van waarde kon zijn, en de coke zou haar geheime wapen zijn. Terwijl ze in gedachten verzonken was realiseerde ze zich dat ze langzaam met een hand over haar buik aan het wrijven was terwijl haar andere hand voorzichtig in haar borst kneedde. Van Coke werd ze altijd al zo geil, haar seksleven met Kevin was mede door de coke fantastisch geweest. Maar ze wist ook dat de drugs die haar leven nu eigenlijk in controle had ook de reden was van de agressie die Kevin tegen haar had getoond. Ze had met eigen ogen ervaren hoe deze drugs een mens compleet kon veranderen. Toch kon ze het niet loslaten, maar ik ben de drugs de baas. Ik ben sterker. Ze had gruwelijke zin in seks, maar het was midden in de middag en iedereen die ze kon was werken. Er waren een aantal mensen met wie ze regelmatig seks had, meer hoefde er van haar ook niet. Iemand toelaten in haar leven, zo dichtbij laten komen. Dat kon ze nu nog niet, en ze twijfelde of ze dat ooit nog wel zou kunnen. De mogelijkheid dat iemand haar weer kon kwetsen, niet eens lichamelijk maar emotioneel maakte haar bang. Kwetsbaar, dat zou ze nooit meer zijn. Haar leven lag in haar handen, als ze wou neuken dan neukte ze. Geen verdere verplichtingen, geen verwachtingen, pure controle. Dat beviel haar wel.

De geilheid was niet meer te temmen. Ze moest dit beest meester maken, anders zou ze hier de rest van de dag mee rond lopen. En met de taak die op haar ruste in dit onderzoek kon ze dit nu niet gebruiken. Ze kneep zachtjes met haar vingers in haar tepel, met haar vingernagel draaide ze een rondje om haar tepel. Ze beet op haar onderlip van pure opwindning. Terwijl ze met haar ene hand met haar borst bleef spelen gleed haar andere hand langzaam naar beneden. Ze ruste hem op haar dijbeen voordat ze langzaam richting haar poesje ging. Ze gleed met een vinger door haar vochtige lippen. Een siddering gleed door haar lijf, een zachte kreun ontsnapte uit haar mond. Ze wreef langzaam met een vinger over haar opgezwollen clit, ze sloot haar ogen. Compleet verloren in dit gevoel. Steeds sneller en sneller begon ze te hijgen, haar vinger wreef steeds sneller op en neer. Haar lichaam begon te trillen. Ze kreunde hard. Het orgasme overmeesterde haar, voor even was haar hele wereld blanco. Trillingen verspreide zich nog over haar hele lichaam terwijl ze haar handen inmiddels al tegen de douchewand ruste en nog hijgend stond na te genieten van de warme straal water die over haar lichaam stroomde. God wat was dat heerlijk, en wat was dat nodig. Haar geest stond meteen weer op scherp, ze voelde dat het tijd was om terug te gaan naar het bureau. Ze deed nieuw ondergoed aan en pakte een nieuw shirt uit de kast, de spijkerbroek kon er nog wel een dag mee door. Ze zette het blikje red bull terug in de koelkast en pakte een nieuw, nog koud blikje. In al haar opwindning was ze helemaal vergeten dat ze drinken had meegenomen naar de badkamer. Zittend op de bank legde ze de spiegel met het resterende lijntje coke op haar schoot. Het buisje al in haar hand, ze boog voorover en snoof het meteen op. De coke schoot meteen door naar haar keel waardoor ze moest hoesten. Haar hersens draaide meteen weer op volle toeren. Snel nam ze een slok red bull. Ze aaide nog even met Mimi voordat ze wegging. Toen ze de sleutel in het slot van haar deur stak om af te sluiten zag ze vanuit haar ooghoek iets wits op de grond liggen. Niet direct voor haar deur, maar ongeveer twintig centimeter verder. Een koude rilling schoot door haar rug. Een envelop. Ze vermande zich, kom op meid, waarschijnlijk gewoon post. Maar daar had ze een postbus voor beneden in het portaal. Toen ze de envelop oppakte en omdraaide liet ze deze van schrik meteen weer vallen. Op de andere kant stond een korte zin. Deze maakte meteen duidelijk dat dit geen gewone post was, het was de ontvoerder. Ze was nu meer bij de zaak betrokken dan haar lief was. Er stond;

“Lieve Ella, geef je dit even aan Theo of Kees”

De warmte die haar lichaam zo had laten koken van opwinding was nu vervangen door een ijzige alles omvattende kou. Ze kon haar hart met verhoogde hartslag voelen kloppen in haar keel. Verschrikt zette ze een paar passen naar achter, een streep zonlicht uit het raam van de overloop op de flat scheen haar in haar ogen. Door de coke die nog vers door haar aderen stroomde voelde ze zich plots weer scherp. Hij moet hier nog ergens zijn. Ze pakte de envelop en rende zo snel ze kon de trap af naar beneden. Voor de lift was nu geen tijd, en daar had ze nu al helemaal het geduld niet voor. Met de envelop in haar hand rende ze door de entreehal van de flat naar buiten. Van links naar rechts scande ze de straat op verdachte mensen of auto's. Mevrouw Hillekens die terug kwam van haar middaguitje met haar kleine jack Russel Bobby, knikte begroetend naar haar. Tegenover de flat op het houten bankje zat zoals altijd Meneer Schroegers zijn dagelijkse portie bier naar binnen te werken. Na het overlijden van zijn vrouw was het snel berg afwaarts met hem gegaan. Het verhaal was dat hij ernstig depressief was geworden, en niet meer in staat was om zijn werk op normale manier uit te voeren. Ze zeiden dat hij bij een vergadering de personeelsmanager en de directeur met een koffiekant te lijf was gegaan, alvorens huilend op de grond te storten en te weigeren om zich te verplaatsen. De politie was ingeschakeld en heeft hem destijds laten opnemen in een psychische gezondheid kliniek. Nadat hij ontslagen was uit de kliniek, ging het voor korte tijd goed met hem. Na verloop van tijd was zijn medicijn gebruik verminderd. Sinds die tijd had hij zijn eigen medicijn gevonden, goedkoop bier uit de plaatselijke supermarkt. Al zo lang dat Ella hier woonde zag ze hem elke dag als ze s 'middags thuis was bier drinken op het bankje. Zo hield hij zichzelf in stand. Het was maar een keer mis gegaan. Ze woonde net drie maanden in de flat en kwam thuis van haar dienst toen ze bij het inrijden van haar straat werd tegengehouden door Frenk, een van haar mannelijke collega's. Toen ze vroeg wat er aan de hand was hoorde ze dat een man zichzelf had geprobeerd van het leven te beroven. Met een stanleymes, in bad, had Frenk haar toegefluisterd. Meneer Schroegers had ze hardop uitgesproken. Ze was uitgestapt en gewoon naast haar collega doorgelopen. Lijkbleek en met een baard waar Sinterklaas en de kerstman nog jaloers op

zouden worden zag ze hoe meneer Schroegers op een brancard de ambulance werd ingedragen

Terug in het heden, in het nu. In de roes van coke en de spanning van de brief. Hij had haar gekozen, zij was nu nog meer dan eerst een onderdeel van deze zaak. Dit was haar kans, haar tijd. Nu kon ze zich bewijzen, boven zichzelf en haar meerdere uitstijgen. De vogel was gevlogen, er was niks verdachts in haar omgeving. Ze had de straat afgewandeld, beide kanten op. Daarna had ze met haar auto een aantal rondjes door de omliggende woonwijken en uitvalswegen gereden, niks. Nee, als hij zo slim was zou hij zo'n beginnersfout nooit maken. Hij speelde het spel goed, maar dat kon zij ook. En zij had een voordeel dat de nuchtere stervelingen niet hadden, hoeveel koffie ze ook tot zich namen op een dag. Een paar uur slaap waren genoeg voor haar, coke deed de rest. Hield haar scherp en wakker. Het zou haar geheime wapen worden in deze zaak. Terug op het bureau, de rollen omgekeerd. Ze keek Kees recht in de ogen, hij zat op de plek waar zij had gezeten voordat ze naar huis was gegaan. Hij knikte haar bemoedigend toe. Ze nam een slokje water, haar gedachten schoten alle kanten op. Nu was zij degene die hier de rest van de groep stond toe te spreken. Gedreven en ervaren agenten, allemaal bij de zaak betrokken omdat ze hiervoor waren uitgekozen, omdat dit de mensen waren die deze klussen konden klaren. En hier stond zij, een beginnend agentje van de straat. Altijd werd er gezegd dat ze niet moest verwachten dat er meer in zat. Maar het toeval had haar hier gebracht, en ze zou er alles aan doen om nu te laten zien wat ze waard was. Ze liet haar blik nog een laatste keer over de mensen heen gaan. Ze vertelde over de brief die ze had gevonden bij het verlaten van haar flat. Commotie. Kees was ontploft, surveillance op de post, op het huis van Theo en rondom het bureau. Hoe had deze persoon kunnen weten dat zij en naar huis was gegaan, én zelfs maar bij deze zaak betrokken was. Hij tierde over een lek of een rat binnen het korps. Minstens tien minuten pure chaos, discussies over de nieuwe strengere maatregelen. Kees wilde geen rapport meer doorgeven aan de ploeg in Amsterdam, die wilde over alles ingelicht worden. Ze hadden geweten dat Kees Ella bij de zaak had betrokken en dat ze naar huis was gegaan. Ze hadden namelijk gebeld in de tijd dat zij naar huis was geweest, hadden alle informatie gevraagd over de leden van de ploeg die Kees had verzameld. Hadden mensen willen spreken, waaronder